

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. J.**, bývajúcej v T., proti žalovanému **P., a.s.**, so sídlom v T., IČO X., **o vylúčenie veci z exekúcie**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 15 C 146/04, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 5. októbra 2006 sp. zn. 5 Co 268/06, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 5. októbra 2006 sp. zn. 5 Co 268/06 **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 22.6.2006 č.k. 15 C 146/04-66 zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala vylúčenia bytu z exekúcií vedených súdnym exekútorom JUDr. L. Ď..

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 5. októbra 2006 sp. zn. 5 Co 268/06 odmietol odvolanie žalobkyne ako oneskorene podané a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že okresný súd doručoval rozsudok správne, v súlade s ustanovením § 49 ods. 1 O.s.p., len zástupcovi žalobkyne. Dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu bol tomuto jej zástupcovi doručený formou náhradného doručenia podľa § 47 ods. 2 O.s.p. 31. júla 2006 (prvý pokus o jeho doručenie 27. júla 2006 a opakovaný 28. júla 2006 boli neúspešné; 28. júla 2006 zásielka bola uložená na pošte). Lehota na podanie odvolania tak začala žalobkyni plynúť nasledujúci deň po doručení písomnosti, t.j. 1. augusta 2006 a uplynula dňom 15. augusta 2006. Ak žalobkyňa podala

odvolanie proti rozsudku okresného súdu na pošte až 31. augusta 2006, podala ho po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala včas dovolanie žalobkyňa. Navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež okresného súdu zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie. Uviedla, že nemohla prevziať doporučenú zásielku okresného súdu v predpokladanom čase, lebo bola u svojej dcéry. Poukázala na to, že na prevzatie zásielky, pokiaľ je jej známe, je určená lehota 21 kalendárnych dní. Dovolanie odôvodnila tiež tým, že rozhodnutie krajského súdu v spojitosti s rozsudkom okresného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V danej veci súd mal postupovať podľa § 372m ods. 3 O.s.p. a konanie o výkon rozhodnutia zastaviť, keďže P. ako oprávnený si nesplnil povinnosť uloženú mu v ustanovení § 372m ods. 1 O.s.p.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím krajského súdu a tiež s dôvodmi uvedenými v rozsudku okresného súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V posudzovanej veci žalobkyňa dovoláním napadla rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme uznesenia.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,

c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa.

V prejednávanej veci uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie žalobkyne, nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. preto prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Vady uvedené v tomto ustanovení žalobkyňa v dovolaní výslovne nenamietala a ani dovolací súd nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom trpelo niektorou z nich. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je.

Pokiaľ dovolateľka v dovolaní tvrdila, že nemohla prevziať doporučenú zásielku obsahujúcu rozsudok okresného súdu v predpokladanom čase, lebo bola u svojej dcéry,

treba uviesť, že táto jej námietka je z hľadiska posúdenia správnosti doručenia formou náhradného doručenia v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p. právne bezvýznamná. Žalobkyňa mala totiž v konaní zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, v ktorom prípade sa podľa ustanovenia § 49 ods. 1 O.s.p. doručuje písomnosť len tomuto zástupcovi. Okresný súd preto nedoručoval rozsudok do vlastných rúk žalobkyni, ale správne len jej zástupcovi. Pre účinnosť doručenia nebola teda rozhodujúca skutočnosť, či sa zdržiavala v mieste doručenia žalobkyňa, ale to, či sa tam zdržiaval jej zástupca. Žalobkyňa však túto okolnosť, t.j., že by sa jej zástupca v rozhodnom čase nezdržiaval v mieste doručenia, nespochybňovala.

Keďže v prejednávanej veci dovolanie žalobkyne smerovalo proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovanému však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júla 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

